

Kim Cama i Gil

Kim Cama és un vergelità nascut a Barcelona. Com diu ell tot fent broma, «els de Verges, com els de Bilbao, naixem on ens dona la gana». Com que des de ben petit l'hem vist sempre entre nosaltres, associem la seva presència a les nostres tradicions més estimades, com la Processó i la Sopa; molts, però, desconeixen el perquè de la seva vinculació al poble. Ell mateix ens en parla.

La meva àvia paterna era de can Llach, de l'actual plaça de l'Onze de Setembre, i aquests orígens van fer que els pares procuressin tenir sempre residència a Verges. Recordo la família vivint al Mas Pi, a la «casa de la bàscula» –a les quatre carreteres–, i a la de davant de can Payeró, on actualment viu en Jaume Ferrer i Blanch. Més tard vaig viure al carrer Ample, ja independent dels pares; però jo vaig passar la infantesa a Barcelona, amb els pares i els meus quatre germans. El pare treballava per l'Ajuntament, i jo vaig fer la meva etapa escolar i les meves primeres feinetes a Barcelona.

Com si fos una premonició del seu destí, una de les seves primeres feines va ser dirigir unes colònies d'esplai que l'Ajuntament de Barcelona va organitzar a les escoles de Verges. Fou un intercanvi acordat entre les regidories de Cultura de Verges i de Barcelona, a través dels regidors Joan Bou i Albert Batlle, que establia que els nens de Barcelona podrien venir a fer dos torns de colònies d'estiu a les escoles de Verges i, a canvi, l'Ajuntament de Barcelona cedia gratuïtament la seva casa de colònies de Tuixén perquè hi poguessin anar els nens de Verges.

Sí, l'Ajuntament de Verges hi posava l'escola i el de Barcelona la infraestructura necessària (llits, personal, etc.), i entre el personal voldria destacar la Remei, la cuinera, que ens feia uns àpats boníssims que de ben segur molts d'aquells nens van recordar durant un bon temps. Jo, es pot dir que vaig debutar en el món del treball en el sector del lleure. Vaig ser de la primera promoció dels directors de colònies i casals de l'Institut Municipal d'Animació i Esplai, de Barcelona, i un dels primers encàrrecs que vaig tenir van ser aquestes colònies; en principi, un dels torns, però, en vista de la meua relació amb Verges i

per causa d'uns impediments del responsable del segon torn, la regidoria va demanar-me que m'encarregués de tots dos.

De ben jove, però, vas prendre la decisió de deixar Barcelona i instal·lar-te a Verges, on vas fer de pintor i oficinista a l'empresa Feliu Moy durant uns quants anys.

Sí, però el món del lleure i la meva passió per la natura també els vaig poder fer compatibles en aquesta nova vida, no pas professionalment però sí a través de la Peña de l'Espardenya. Professionalment vaig entrar en el món de la pintura, que no m'era pas desconegut del tot, perquè el meu avi ja era pintor de brotxa, d'aquells que anaven amb el carro i les terres de colors... A l'empresa Moy hi vaig estar uns quants anys i allà vaig relacionar-me amb el món dels comercials, de manera que a la llarga jo també vaig deixar l'empresa i vaig formar part d'una estructura molt important de compra-venda en el món de la pintura, fins que la crisi ho va desfer tot. Ara continuo en el mateix sector i treballo a l'establiment de l'empresa M. Vich, a Roses.

Tenies casa i feina a Verges, però ara vius fora. Com ha estat això?

Pel que fa a la feina, ja ho he explicat, i el fet que deixés de viure a Verges va ser perquè el 1992 vaig casar-me amb la Mercè Jordà, de Belcaire, i vam decidir d'establir-nos a l'Escala, simplement perquè ella hi tenia casa. Aquí hem viscut des de llavors ella, jo i la nostra filla, l'Aina, que ara ja té vint anys.

I més de vint anys que no has deixat de ser de Verges. La Processó, la Sopa, la Peña de l'Espardenya, el C F Verges i els amics han estat els llaços que t'han mantingut vinculat a la nostra vila. Potser que anem desgranant les teves vivències en aquests àmbits que t'han fet visible i conegut entre les noves generacions que no et recorden vivint entre nosaltres.

Pel meu caràcter, he tingut la sort de fer-me amic de gent molt diversa i d'edats molt diferents, més grans que jo, però també de més joves, fins i tot aquelles veuetes que portava a darrere del cotxe en les excursions de la Peña i que ara ja són persones grans i actives en la vida social vergelitana. A la Processó vaig començar com tot-hom, fent de nen de poble. Amb el

temps, tu mateix com a director i en Francesc Majó com a president va fer-me confiança en responsabilitats de direcció i organització, i així vaig encaminar una altra de les meves grans passions: el teatre.

Després de tant de temps darrere les cortines, no enyores actuar davant del públic? Recordo que actuar t'agradava i que, a més, hi tenies talent...

De tant en tant ja he anat actuant: feia d'apòstol quan era subdirector i també havia fet papers als *Pastorets*, però la pujada d'adrenalina que sents dos minuts abans de donar l'ordre de començar la Processó compensa amb escreix qualsevol altra sensació. D'altra banda, sempre estic disposat a cobrir qualsevol baixa imprevista de

caries de tots aquests anys portant la Processó?

Hi ha qui diu que la Processó es fa sola, però tu ja saps que això no és veritat. Cal tenir molt clar què es té entre mans i portar-ho amb responsabilitat, perquè això que tenim és molt gros, i moltes vegades ni ens n'adonem i han de venir de fora per recordar-nos-ho. Cada director ha tingut la responsabilitat de millorar la Processó en aquells àmbits que ha dominat més, i sempre amb l'objectiu de dignificar com més millor el que hem rebut, per lliurar-ho als qui ens rellevaran amb millors condicions que com ens ha arribat, si és possible. Jo estic content de poder dir que, quan n'era director, vam començar a il·luminar en comptes de penjar focus, i que la vaig encertar en una decisió difícil i polèmica, com va ser la supressió del recorregut del tram final entre la Tercera Caiguda i la Crucifixió.

darrera hora, i això també és important i necessari.

Vas estar a la direcció uns deu anys i després has continuat en tasques d'organització, fins a l'actualitat, en què fas una tasca equivalent a la del regidor o cap de sala en els teatres convencionals. Què desta-

En Kim també s'implica molt en la Sopa i en l'arrossada del Dilluns de Pasqua. Aquí l'activitat organitzativa es lliga amb una altra de les seves «debilitats», la cuina.

Sí, però sobretot m'agrada l'aspecte social dels àpats. Moltes vegades aquí, a casa, cuino per a tota una colla d'amics i amb prou feines menjores. Estic content de veure que el que faig és valorat i serveix per a reforçar llaços d'amistat en aquells moments de companyonia, sigui quina sigui la relació que ens ha unit a taula. La Sopa i l'Arròs tenen aquest vessant social multiplicat per mil, i això fa que m'hi senti plenament identificat i que m'ho passi bé a cada moment i en cada feina que em toca fer.

Parlem dels aspectes organitzatius de la Sopa, ja que, com el lector recordarà del número anterior de País Petit, hi ha hagut novetats en aquest àmbit.

Sóc un dels màxims defensors de coure la Sopa a plaça. I dit això he de confessar que ja aquest any he enyorat aquells moments de fum i solitud que en Joan Brusi i jo passàvem a la vora del foc, al costat del rec. Aquest any, amb la ventada que feia, no va ser una estrena ideal, però penso que a la llarga es veurà l'encert d'aquesta decisió. Una altra cosa és la fórmula organitzativa. Fa poc temps que la

JOSEP M. BELLAPART PUIG
AUTO AGRICOLA BELLAPART

Ctra. C-31 de Torroella a Verges, km. 354,5 - Tel. i Fax 972 78 05 48
 17134 CANET DE LA TALLADA (girona)

Cristina Cruz Forcadell

C/ Pi i Margall, 3
 17257 Torroella de Montgri
 T / F 972 75 89 10
 M 679 09 70 13
www.immorecerca.net
info@immorecerca.net

[immo]recerca

recerca i
 assessorament
 d'habitatges

API
 Nº Col·legiat 741
 Nº Aicat 1607

Sopa es regeix com a associació, però hi ha alguns aspectes que no acaben de quadrar i que hem de polir, sobretot la relació amb l'Ajuntament. No és que hi hagi divergències importants, però potser ens hauríem de plantejar quin és el paper de cadascú i posar-ho per escrit. Nosaltres fem la Sopa, però aquesta és patrimoni del poble i, com a tal, l'Ajuntament hi té un paper importantíssim, que ens fa reflexionar sobre quina seria la forma ideal d'organització. Val a dir que en els darrers anys hem participat en moltes trobades d'organitzadors de ranxos i sopes d'arreu del país, i en aquestes trobades hem vist moltes formes de relació i d'organització diferents: algunes ens han donat idees de millora i d'altres no, però sempre hem de tenir en compte la particularitat del nostre poble. Entre altres coses, no és igual fer un perol de sopa, com es fa en alguns llocs, que fer-ne vint-i-quatre. En tot cas, plantejar-se aquestes coses és signe de vitalitat. La Sopa és una tradició viva i important per a Verges, que vol encarar el futur amb respecte al passat però acceptant tot allò de bo que ens porta l'actualitat.

Kim, després de xerrar tanta estona sobre Verges i les seves particularitats, què destacaries, tu, de Verges i de la seva gent com a tret diferencial i important?

Mira, quan Lluís Llach va plantejar de fer el seu concert de comiat a Verges, ni el seu mànager, l'Andreas, ni els professionals que havien de fer el muntatge no ho veien possible. Desconeixien el que la gent de Verges

és capaç de fer i que demostra cada any, sense adonar-se'n, en les seves diades de la Processó i la Sopa. En Lluís ho sabia i ens va fer confiança, sense dubtar que, si en algun lloc hi havia gent capaç de tirar endavant un projecte com aquell, aquest era Verges. Aquest sentit de poble que ens aglutina i ens fa capaços de tot és el que té Verges de diferent. I, a més, el tenim ben entrenat per a la rutina anual i per a qualsevol eventualitat que vulguem invertir.

Parlar amb en Kim no té aturador. A cada moment descobrim noves facetes que ens servirien per a allargar aquesta conversa indefinidament: ara ens fa tastar una ratafia casolana en el seu paper de magnífic amfitrió, ara parlem de les seves afeccions més personals i que són representades per un piló de publicacions que té a la taula de la seva acollidora sala d'estar i que, en resum, són la muntanya, el Barça i Verges. I val a dir que País

Petit té un lloc d'honor en aquest raconet.

No és pas per a fer a donar sabó, però molta de la gent que passa per aquí queda sorpresa que un poblet com Verges faci una revista de tanta qualitat. Els temes que s'hi tracten, les persones que hi escriuen i la cura amb que tot hi és tractat en cada número fan que faci sempre una bona impressió.

Gràcies, Kim, pel teu temps, la teva conversa i els teus afalacs. El que tu ens has explicat, no per ser conegut deixa de ser interessant. La teva visió de les «coses de Verges», segur que ens aportarà una nova perspectiva, i la teva dedicació personal, nou coratge per a seguir fent poble.

JORDI ROCA (TEXT)
LLORENÇ CANSELL I
ARXIU PERSONAL (FOTOS)